

Waarde gemeenteraadsleden, waarde voltijdse bewoners van de Gemeente EN waarde deeltijdse bewoners,

Mijn betoog zal kort zijn en waarschijnlijk niet veel zoden aan de dijk brengen maar ik benut deze inspraakmogelijkheid om mijn stem te laten horen als tweede-verblijver en als dusdanig niet stem-gerechtigde tweederangsburger.

Mijn naam is Anne Cambier, ik ben Belgische en al sinds 2000 een 'volleerde' recreante die zich middels de som der jaren met lief en soms leed ingeburgerd heeft in het dorpsleven van Retranchement, waar ons groot gezin en mijn man en ik verknocht aan zijn.

Wees gerust, het zal niet gaan over investeringen, waardeverminderingen, huisvestingswetten en vrijheden en juridische aangelegenheden. Ik heb nooit verhuurd en ben niet zinnens dit te overwegen, het huis moet al genoeg kinderen en kleinkinderen herbergen.

Daarbij ben ik met opluchting de Gemeente erkentelijk dat de scherpste angels uit het Concept Woonbeleid werden verwijderd. Een aanpassing die me dunkt van voortschrijdend inzicht getuigt. Mede door de ongeziene inzending van honderden goed gestaafde en emotionele zienswijzen die Godzijdank het eens zo gastvrije Sluis hebben geroerd.

Dus vanuit het buikgevoel en het hart wil ik het hebben over de pijnlijke perceptie hoe wij, van diverse nationaliteiten, onrechtmatig worden bestempeld zowel in de media als in het definitieve Concept Woonbeleid. We worden gestigmatiseerd als geldwolven en woekerverdieners, ik citeer letterlijk uit het Concept : ze hebben al die jaren al genoeg verdiend (!) terwijl het gros van de deeltijdbewoners zich hebben ingewerkt, vermengd, hun huizen hebben opgeknapt met liefde en geduld en hun spaarcentjes, elk naar zijn beurs. Dit stoot mij tegen de borst.

Retranchement, in casu voor mij, maar bij extensie als door een olievlek ook de zeer nabije dorpskernen aan de grens en aan de zee, zijn uitgegroeid tot prachtige recreatiegebieden is een ongelooflijke evolutie waar de Gemeente vooruitstrevend aan heeft meegewerkt. De Gemeente rekende op de toeristische troef als bron van inkomsten en om de dorpskernen en de leeglopende verloederde huizen een nieuwe adem te bieden. Mede met Waterschap en Zeeuws Landschap werd enorm geïnvesteerd en het resultaat is prachtig. (We missen wel nog steeds de beloofde bomen op onze mooie marktplaats) De bruid, mooi opgetut, bekoorde dus de gegadigden. Wij maakten het hof aan de soms bonkige Zeeuwen en stelden ons nederig, onopzettelijk, low profile op om van een vakantiestek in dit paradijs mee te kunnen genieten en aan de volgende generaties door te geven. Met oog op lange duur zonder winstbejag.

We hebben elk op onze manier getimmerd, gerestaureerd, energiezuinig gemaakt, tuinen aangelegd en de meeste huizen een stevige opknapbeurt gegeven. Dit mondjesmaat tijdens vele week-ends en vakanties. En ik spreek over nagenoeg alle tweede verblijvers in Retranchement. De meesten zijn hier al meer dan 15 jaar. Hoe tergend is het dan om in de media 'de botsende levensstijlen' te lezen. Geen enkele recreant rijdt bij ons in Porshes of Ferrari's (daarvoor moet je bij de meer dan 400 ingeschreven Nederlandse tweede-verblijvers in Knokke zijn!) Wij nemen gewoon de fiets en zetten onze vuilnisbakken buiten

zoals elke inwoner en doen daarbij een gezellige straatbabbel met de burens op de stoep. Geen poeha, geen bling-bling. En we consumeren lokaal : horeca, aannemers, strandpaviljoens, bakkers (voor zover er nog zijn), fietsenmakers, enz...

Maar nu worden de geloften radicaal verbroken. Een vechtscheiding die als een bom ingeslagen is. En wordt er onder het motto 'leefbaarheid van de dorpskernen' gepolariseerd, een wig geslagen tussen voltijdbewoners en deeltijdbewoners, rijk en minder rijk, Nederlandstalig en anderstalig. Waar is de omarmende gastvrijheid van weleer ?

Dat er nieuwe huisvesting moet worden gecreëerd heb ik uitvoerig in mijn zienswijze beaamd. En dat de immobiliënmarkt uit haar voegen getreden is door de economisch omstandigheden, dit is ten goede gekomen aan ALLE inwoners van de Gemeente. Maar dit alleen op de tweede-verblijvers afschuiven is politieke manipulatie.

Een tweede verkeerd brandmerk is dat er geen inmenging, participatie in het dorpsleven zou zijn. Dit is een volledig foute perceptie. En ik wil onze Dorpsraad hier een pluim toekennen. Zij ijveren sinds jaar en dag om ons een warme welkom te bieden met een glühwein op kerstboomverbrandingen en de ongelooflijke oliebollen van Anneke, heuglijke dorpsfeesten met verlichte wandelroutes, Schlagerfestivals, kerstmarkten, Sinterklaasoptochten, brocantes, enz... Wij zijn altijd aanwezig geweest en hebben de banden gretig aangehaald.

Wederzijds hebben wij ook een gedragscode ontwikkeld om respectvol met burens om te gaan, om het Nederlands als voertaal te gebruiken, iedereen te groeten en een bloemetje te brengen bij een zieke of de uitvaartceremonies van de dorpelings te attenderen. En dat gebeurt nog iedere dag in ons dorp met de goodwill van iedereen. Hoe stomverbaasd ben ik dan om een heel ander beeld te krijgen, ver van onze gezellige stoep, in de hogere sferen van de Gemeente.

Er is wel cohesie en participatie, zo goed en zo sterk als men de taal en de cultuur machtig kan zijn. Wie het aan kan werkt zich in in de Dorpsraad in of draagt bij.

Deze gedragsethiek wordt doorgegeven aan kinderen en kleinkinderen en aan nieuwkomers met eenzelfde autoriteit als in een dorp sinds eeuwen gebeurt. Eigenlijk gewoon doen zoals men thuis doet. Interne handhaving dus en beduidend goedkoper !)Dit hoort en dit hoort niet! Punt. Door de tweede verblijvers zelf onderling... en met de dorpsgemeenschap. Gezond verstand en goede opvoeding.

Dit brengt me naar het volgend heikel punt in het Concept. De beperking tot het strikte 'huishouden' is te drastisch. Wat moet je dan met uithuizige kinderen en kleinkinderen die een weekje of twee in het (groot)ouderlijk huis willen spenderen ? Een vakantiewoning heeft als doel om te verenigen in een losse sfeer en een hechte band tussen broers en zussen te behouden, laat staan neven en nichten. En wat met een samengesteld gezin zoals het onze, zeven kinderen en negen kleinkinderen samengesteld. Wordt de deur (met de grote stok van boetes van de Gemeente) nu op een deel van het gezin toegeklopt ? Of belanden we in klikgedrag van burens of jaloezie dorpelings ? Het rinkelt een belletje van de afgelopen Covid-periode. Dus beste Gemeenteraadsleden verruim de definitie van een 'huishouden' aangepast aan onze tijden.

Een laatste positieve noot :

Een van de meest geslaagde avonden een paar weken geleden in een nokvol 'Dorpshuus' was de voorstelling van Syrcó Bakker en zijn echtgenote voor hun project in d'Ouwe Schoole. Half om half volgepropt met dorpsbewoners en tweede verblijvers, super gezellig door elkaar gemengd. Iedereen verheugde zich samen op een nieuwe uitdaging in het dorp. We hadden hem bijna voorzitter van de Dorpsraad willen benoemen omwille van zijn charisma en zijn oprechtheid.

Ik sluit dus graag af door hem letterlijk te citeren over zijn project :
'Het concept is nog in zijn kinderschoenen en natuurlijk voor verbetering vatbaar'

Wie oren heeft, die hore !

Anne Cambier
06/06/2023